

VERENIGING
"ORDE DER VERDRAAGZAMEN"

Kon. Goedgekeurd d.d. 22 februari 1958, nr. 58 - GEVESTIGD TE 'S-GRAVENHAGE

Giro no. 468874 t.n.v. de Penningm. der "ODV", DEN HAAG

Uitsl. voor verslagen en abonn. Dovenetelweg 57^a 2555 TD 's-Gravenhage Tel. 070-684541

Secretariaat: Talinglaan 21 2566 VN 's-Gravenhage Tel. 070- 634101

W E E K B L A D

=====
nadruk verboden

23e jaargang nr. 38

=====
25 mei 1979

x in de kantlijn betekent de vraag

- " " " " het antwoord

Goeden avond, vrienden.

Nog steeds geldt, dat wij niet alwetend of onfeilbaar zijn. En U denkt nog steeds zelf na over alles, wat hier wordt besproken.

Ons onderwerp dient op deze 4e vrijdag van de maand door U uit de zaal gesteld te worden. Dus zou ik graag vernemen waarvoor u hebt gekozen.

- Wat kunnen wij leren van de vroegere egyptische bescha-
ving?

x

H E T O U D E E G Y P T E
= = = = =

Wanneer je probeert, in je het oude Egypte weer te doen herleven, vallen enkele dingen je meteen op: Het is een samenleving, die totaal anders is dan alles, wat je in deze dagen kent. Op de achtergrond van alle dingen staat de magie, het bovennatuurlijke speelt in bijna alle gebeuren een rol.

Wanneer je hiervan uitgaat is uw vraag, wat je van die oude egyptische beschaving nu nog zoudt kunnen leren toch moeilijker dan op het eerste gezicht gedacht wordt.

De egyptenaren hadden een eigen wetenschap, dat is wel zeker. Als je alleen maar kijkt, wat zij aan architectonische waarden hebben geschapen en nagaat, wat zij alzo geschreven hebben, kom je tot deze konklusie. Zij schreven niet, zoals vele andere volkeren, alleen maar godenverhalen en rekeningen. Vele mooie gedichten, waardevolle overleveringen en magische verhandelingen maken duidelijk, dat zij zeer zeker iets kenden wat wetenschap genoemd mag worden.

Maar is die wetenschap op enig punt te vergelijken met datgene, wat men in uw tijd zo noemt? De medische wetenschap toont b.v. vanuit het huidige standpunt vele wel zeer zondere discrepanties.

Men weet, dat het bloed een zeer bijzonder vocht is. Wat dat betreft is Goethe's tekst dus slechts een echo van een ver verleden. Maar men weet kennelijk niet, hoe een bloedsomloop functioneert.

Het is duidelijk, dat men iets weet van zaken, die in de menselijke hersenen voor kunnen komen. Zo weet men zeker dat trepanaties - schedelboringen - zeer deskundig werden uitgevoerd. Maar voor de moderne wetenschap blijft de vraag bestaan of deze ingreep uit een bijgeloof voort kwam - b.v. om de ziel te bevrijden - danwel gebruikt werd in een poging, iets te genezen.

Gaat men uit van de chemie, dan blijkt, dat men inderdaad vele producten wist te vervaardigen die een ingewikkelde structuur hadden. Metalen weet men zeer goed te verwerken en b.v. brons van een zeer goede kwaliteit werd door de egyptenaren voor vele doeleinden gebruikt.

Zij waren uitstekende steenhouwers en gebruikten bepaalde technieken, die men zelfs nu nog niet geheel heeft kunnen terugvinden.

Zij maakten schoonheidsproducten van een zeer ingewikkelde samenstelling, wisten vele kleurstoffen te winnen en vervaardigden zelfs een soort schijngoud. Zij wisten kennelijk met verschillende elementen heel wat te bereiken.

Kijkt men naar de werkzame middelen, die door hen gebruikt werden, grotendeels een vervanging voor de chemo-therapie van deze dagen, dan blijkt hun stelsel voornamelijk gebaseerd te zijn op de eigenschappen, die zij goden toekennen en het in overeenstemmende verhoudingen gebruiken van de planten en dieren of organen, die aan die goden volgens hun leer verwant zijn.

Al wat zij doen is kennelijk behoorlijk werkzaam en bruikbaar, maar hetgeen zij tot standbrengen is volgens de normen van deze dageneen kwestie van gissen en niet wetenschappelijk verantwoord.

Aangezien in uw dagen zelfs een kankertherapie als zijnde niet wetenschappelijk verantwoord wordt verworpen ondanks de resultaten daarvan - waarbij men kennelijk uitgaat dat het beter is, dat een patient wetenschappelijk verantwoord sterft dan niet wetenschappelijk genezen wordt - is het ook hier duidelijk, dat de mensen buiten hun eigen stelsel geen werkingen wensen te aanvaarden en weigeren iets te leren, wat met hun eigen grondslagen en denkbeelden niet strookt. Het leren op dit gebied is dus voor uw dagen op zijn minst vraagwaardig.

Het enige wat overblijft als mogelijk voor uw dagen belangrijk ligt kennelijk vooral op het gebied van het paranormale. Ik zal eens enkele zaken op dit gebied opsommen.

Zeer belangrijk zijn de priesters van Toth in dit opzicht. Zij zijn bij uitstek de kenners van het paranormale en leveren zowel de medici als de psychologen van die dagen.

Zij gebruiken b.v. bepaalde vormen van hypnose voor aenesthesie - verdovingen - en bereiken daarmee kennelijk resultaten die de vraag oproepen, of hun werkwijze niet beter zou zijn voor een patient dan het werken met allerhande verdovende middelen en gassen, zoals in uw dagen pleegt te geschieden.

Zij werken met een empaat of thelepaat, die nagaat, hoe de levensprocessen van een patient tijdens een ingreep verlopen.

Op deze wijze is een controle mogelijk, die evenver of mogelijk zelfs verdergaat dan de controle middels allerhande instrumenten zoals nu tijdens operaties soms gebruikelijk.

Uit de geschriften schijnt men te mogen konkluderen, dat vele genezingen middels paranormale middelen geschieden en schijnbaar is er soms zelfs sprake van iets als z.g. geestelijke operaties. Dat een deel van deze behandelingen op een soort goochelarij berust is voor mij buiten kijf. Aan de andere kant weten deze oude en z.g. primitieve mensen wel degelijk, hoe zij op deze wijze bepaalde resultaten kunnen behalen. Wat dat betreft zijn zij schijnbaar beter dan menige phillipijnse wondergenezer in uw dagen. Van de eens gebruikte paranormale technieken zou men in uw dagen heel wat kunnen leren en zelfs eigen behandelwijzen aanmerkelijk kunnen verbeteren.

Een ander vreemd punt vinden wij, wanneer wij hun gebruik van bepaalde eigenschappen van glas nagaan. U moet hierbij natuurlijk niet denken aan kristal of maar helder en gepolijst glas, zoals u dit kent. Spiegels van glas komen b.v. niet voor. Wanneer men een spiegeland vlak van node heeft, gebruikt men daarvoor gepolijst metaal.

Maar, eerst door het gebruik van bepaalde donderkeilen en later door zelfgemaakt glas, dat gronachtig, troebel en soms zelfs wat korrelig van structuur is, slagen zij er in een soort pyramideachtige voorwerpen te maken, die kennelijk als punt voor concentratie worden gebruikt.

Deze voorwerpen gelden als een soort telefoonposten voor telepathen en vormen kennelijk een soort mentale verbinding tussen bepaalde centra van geestelijke opleiding. Wat later, zo rond 500 v. chr. maken de ingewijden van Isis zelfs gebruik van een soort kristallen bollen, gemaakt uit loodhoudend glas. Het glas van deze voorwerpen is van een veel betere kwaliteit en gradatie en wordt, zij het niet geheel perfect, gepolijst.

Deze bollen worden eveneens als een concentratiemiddel gebruikt en helpen de daarvoor opgeleiden in de toekomst en het verleden te zien, wanneer dit wenselijk is. Deze bekwaamheden en het gebruik van verschillende vormen voor verschillende doeleinden zou ook in deze tijd best eens nader kunnen worden nagegaan en zou mogelijk tot een aanmerkelijke toename van kennis en mogelijkheden op deze gebieden van paranormale waarneming kunnen voeren.

Volgens mij zou men van het oude Egypte op het punt van paranormale kwaliteiten en het gebruik daarvan heel wat kunnen leren, wanneer men de aanduidingen daaromtrent zou willen omzetten in proefnemingen.

Ik stel: wanneer iemand wil werken vanuit een bepaalde wetenschap, zo zal hij in feite daarbij deels uitgaan van een bepaald geloof. Zelfs, wanneer dit geloof wetenschappelijk wordt genoemd, is en blijft het deels een werkelijk geloof, omdat het onbewezene steeds weer aan de basis van alle menselijk pogen en streven is gelegen.

Het bewezene is gemeenlijk niet veel meer dan het aanvaardbaar maken en onderlijnen van op zich niet te bewijzen stellingen en grondthema's.

Van de oudheid zou de mens van heden mogelijk kunnen leren, iets meer van resultaten uit te gaan en minder van

theorien. Het resultaat, mits herhaalbaar, is belangrijker dan de verklaring. Dit zou men volgens mij van de oude egyptenaren zonder meer kunnen leren.

Aan de andere kant dient men zich er van bewust te blijven, dat egypte allerhande scholingen kent, waarbij diploma's inwijding heten. Om zelfs maar een lage ambtelijke post te kunnen bekleden moet men b.v. proeven hebben afgelegd, waaruit niet alleen bekwaamheid, maar tevens bepaalde karaktereigenschappen blijken. Men kan aan het hof van de farao als vrije geen enkele post bekleden, wanneer men niet tenminste een priesterinwijding achter de rug heeft. Zelfs van officieren in het leger wordt geeist, dat zij t.m. enkele van de lagere inwijdingen hebben doorlopen in de tempels van de heersende godheid - b.v. Re, Ammon of later Ammon-Re.

Kennelijk gaat men er van uit, dat een gouvernement nimmer alleen op werkelijkheidswaarden gebaseerd kan zijn. Er moet altijd een kwestie van ideale waarden bij te pas komen. Deze idealen vormen gelijktijdig voor een ieder de beperking van zijn mogelijkheden enerzijds en vormen anderzijds steeds weer de rechtvaardiging van al, wat men doet.

Ook in deze dagen zijn overal regeringen en politieke partijen te vinden, die op soortgelijke wijze schijnen te functioneren. Alleen goldt in egypte de stelling: waar de god spreekt, daar zwijge de mens. Een regel, die zowel in uw land als in meerdere andere landen tegenwoordig heel wat minder aanvaardbaar zal zijn.

Het protest in die dagen bestaat wel degelijk, maar is altijd weer een protest tegen feitelijke omstandigheden en heeft nooit iets te maken met ideale zaken, ook al wordt het vaak verklaard vanuit een bepaald geloof.

Er zijn in Egypte vele opstanden geweest. Maar kijk dan eens even naar de werkelijke aanleidingen. In Thebe was een grote opstand : suksesvol en voerde tot de dood van de vertegenwoordiger van de farao daar. Oorzaak: men had het bie, voor de gewone man te duur gemaakt. Iets, wat u zich in uw land mogelijk moeilijk kunt voorstellen, maar u mogelijk wel kunt indenken als aanleiding tot geweld in bepaalde streken van uw zuidelijk buurland.

Een andere opstand, die nogal omvangrijk is en meerdere stadsgebieden omvat, komt tot stand wanneer de priesters voor hun schrijfwerk te veel leges gaan vragen. Zelfs in het kleinste dorpje had men immers wel een priester die schrijven kon en o.m. de oogst noteerde en eventuele verzoekschriften opstelde. Het was gebruikelijk, dat zij voor hun diensten een deel van de opbrengst - oogst of vertegen gunsten - opeisten en zij waren te begerig geworden. Men kwam in opstand, omdat men meende, dat hun werk het gevraagde loon niet waard was.

Ook hiervan zou men in uw dagen mogelijk kunnen leren: in vele gevallen zou het goed zijn, wanneer de mensen zich eens af zouden gaan vragen, of een beambte het loon, dat hij van de gemeenschap ontvangt, inderdaad wel waard is.

De mens van heden staart altijd weer vol bewondering naar alle kunstwerken, die Egypte de wereld heeft nagelaten.

Al wat men ook nu nog daarvan aantreft wijst er op, dat in het oude Egypte een groot vakmanschap op dit gebied heeft bestaan en waarschijnlijk ook groot kunstnaarschap.

Toch is men volgens mij geneigd de zaak te overschatten, omdat men vooral de kunstwerken heeft weergevonden. Vele van de beeldjes, die men er overal aantreft, zijn voortbrengselen van een soort industrie, deel van een massaproductie. De scarabeën werden per gros gemaakt en verhandeld met opschriften, waarin alleen een naam eventueel nog moest worden ingevuld. Eisen van schoonheid en zuiverheid, zo leert men daarvan dienen aan de eisen van het schoonheidsgevoel in zekere mate tegemoed te komen.

Van dit oude volk kan men leren, dat het beeld voor hen gelijk was aan de werkelijkheid. Misschien zouden wij de waarschuwing die in het op een gegeven ogenblik steeds verder toenemende verval van de beschaving in dit land ligt eveneens in deze tijd beter moeten beseffen: Je kunt niet ongestraft beelden en woorden in de plaats van de werkelijkheid zetten.

En naar ik meen lijdt ook uw beschaving hieraan in toenemende mate. Niet, dat de beeldhouwwerken hierbij een grote rol spelen. Wanneer je die ziet, weet je vaak niet eens, wat zij voorstellen of betekenen. Maar denk nu eens aan de invloed van de t.v. Het daar getoonde wordt maar al te vaak kritiekloos als waarheid aanvaardt, namen en letters staan vaak in de plaats van een werkelijkheid, woorden nemen de plaats in van feitelijke bestrevingen.

probeer je in te gaan op de diepste geheimen van het oude Egypte, dan tref je twee wonderlijke zaken aan: het doden boek en de pap'rii van Toth. Beiden getuigen van een vergaand magisch machtsbegrip.

Omtrent de bladen van Toth wordt zelfs gesteld: Hij die het eerste blad heeft gelezen is in staat alle geesten en zijn eigen wereld te beheersen, wie het tweede blad heeft gelezen is in staat de wereld te vernietigen en naar eigen wens desnoods opnieuw te scheppen.

In het dodenboek wordt niet alleen maar de gang door het dodenrijk beschreven, maar ook treft men in elke formule een weergave van de relatie tussen dood en leven aan. Iets, wat men bij de uitlegging van dit werk helaas nogal eens over het hoofd pleegt te zien.

Ook in uw dagen geloven de mensen meestal gretig in een hiernamaals. Maar voor de moderne mens is het hiernamaals in feite een soort droomwereld. Alles, wat je hier gemist hebt krijg je daar kadeau - ook al weet je misschien dan niet meer wat je er mee zou moeten doen, terwijl men boeten moet voor alle fouten, die men gemaakt heeft.

Ook de egyptenaren hadden wel een soortgelijke visie, maar toch met aanmerkelijke verschillen: Er is voor hen ook een wereld van duister, de onderwereld, uw hel, en een wereld van licht - uw hemel.

Voor hen is de wereld van de dood echter een wereld, waarin je reeds terecht komt, wanneer je nog niet geheel vrij bent gekomen van de aarde. In die wereld zie je alles terug wat je gekend hebt en je kent er ook dezelfde behoeften.

Dit strookt aardig met de werkelijkheid, al heb je geen brandoffers nodig, zoals de chinezen die plachten te brengen of graf-gaven zoals naast de egyptenaren vele andere volkeren plachten mee te geven is een ander punt.

Opvallend is, dat het eeuwige Egypte, waar de ziel na het oordeel terecht kan komen, aanduidt dat alles wat je maar nodig hebt, aanwezig is " Het gewas draagt aren, die reiken tot aan de bodem".Honger bestaat er niet. Werk is er wel, maar dit is dan een vreugde, geen zwoegen.

Een welsprekende weergave van een wereld, die veel weg heeft van zomerland.Om echter die wereld te kunnen bereiken en de onderwereld achter je te laten, moet je een weg afleggen die door verschillende hallen en gangen voert, je moet trappen opgaan enz. En overal op die weg wordt je gekonfronteerd met wachters. Om hen te kunnen passeren heb je een magische formule nodig, een soort wachtwoord.

Dat strookt niet geheel met de werkelijkheid. Maar aan de andere kant is het wachtwoord ook een soort magisch werkende zekerheid. En juist zelfvertrouwen kan je na de dood een heel eind verder brengen.

Je wordt ook dan soms gekonfronteerd met astrale schillen, die dreigen. Maar wanneer je beseft dat zij je niets kunnen aandoen, wijken zij. Ben je er echter bang voor, dan krijgen zij greep op je en wordt je hun slachtoffer. Een feit dat m.i. vergelijkbaar is met de slangen en leeuwen, die de gestorvene ontmoet, wanneer hij naar de hal van de rechteren gaat.

En er zijn meer dingen, die volgens mij van belang zijn: wanneer het hart wordt beproefd en de daden van de dode worden gewogen in de schalen der rechtvaardigheid, wordt aan de kant van het goede altijd de veer van Maa't gelegd. Het is, alsof er altijd een soort overwicht voor het goede wordt berekend.

Wij kunnen de balans tussen goed en kwaad in ons eigen leven nimmer geheel en juist bepalen, laat staan dat wij alleen het goede of alleen het kwade kunnen doen. Maar er is een kracht werkzaam na de dood, die voor ons spreekt, probeert de zaak in ons voordeel te bepalen.

Ook in de egyptische lering is er sprake van een soort genade, maar dan anders dan volgens de vromen van deze tijd alleen aan uitverkorenen gegeven zou worden. De genade is ook in Egypte a.h.w. ingebouwd in de rechtsgang van de eeuwige rechteren.Het besef, dat zo iets ook voor ons geldt zou menige overgegangene kunnen helpen, zijn lot bewuster te bestemmen.

De egyptenaren leren, dat de ziel uit meerdere delen bestaat. Wij leren u steeds weer, dat de mens buiten zijn lichaam over verschillende voertuigen beschikt. De egyptenaren stelden, dat een deel, een voertuig, terug kan keren op aarde en daar zelfs rusten kan in het verduurzaamde lichaam, de mummie, of een afbeelding van de gestalte, die men bij zijn leven had.

Wij weten - en leren u dan ook - dat elke mens na zijn dood een astrale gestalte kan scheppen danwel zijn astraal voertuig in stand kan houden en daarmee a.h.w. naar de aarde kan terugkeren.

Maar wij houden u ook steeds weer voor, dat er in elk ik

een vlam schuilgaat, die niet terug kan keren. Wel kan zij de terugkeer beseffen en soms ook begeleiden van een voertuig, maar zelf kan zij niet terug keren. Ook een dergelijke voorstelling, die met de feiten ongeveer klopt, vinden wij in Egypte.

Je zoudt kunnen zeggen dat hun cultus van de dood - want dit was het in feite - vele elementen van waarheid bevatte, terwijl hun kennis omtrent het hiernamaals zowel als omtrent bepaalde parallele werelden groot moet zijn geweest.

Laat ons een zien wat er in de hypothetische papyri van Toth zou staan. Ik doe dit in mijn eigen termen.

Alles heeft een eigen harmonie, een trilling, die het wezen bepaalt. Het zou mogelijk zijn, deze of een deel daarvan uit te drukken in klanken: een naam. . . . Oude Hathor-leringen - Hathor is een soort godin - zou een weergave van de "oude taal" bevat hebben.

Dit zou een soort oertaal zijn die als volgt werkt: elke klank omschrijft een bepaalde eigenschap. Wanneer je de juiste naam van iets spreekt, heb je het gehele wezen daarvan dus volledig omschreven en in klanken- lagere trilling - omschreven.

Volgens de oude magische regels beheers je alles geheel, wanneer je het in waarheid en volledig kent. Je bent dan de meester van elk wezen, elke kracht, die je zo kunt omschrijven. Het kennen van de ware of juiste naam betekent dus niet dat men daarmee iemand kan roepen. Het betekent eerder zo iets als: Door je naam te kennen heb ik je wezen in mij opgenomen en wanneer ik het uit mij voortbreng, is het deel van mij geworden en is mij onderdanig. Je bent door mijn weten mijn uiting geworden en bent als zodanig geheel aan mij onderworpen.

De eerste papyrus zou onder meer het oeralfabet omvatten plus een reeks van namen van goden en geesten en een aantal formulés, die gebruikt kunnen worden om de krachten van de natuur te kunnen beheersen. Daarnaast zou dit hypothetische geschrift - dat naar mijn beste weten nooit als een werkelijk geheel heeft bestaan - werkwijzen aangeven, waardoor men een waan kan scheppen zowel als de manier waarop je in waan de werkelijkheid kunt zien. Volgens mij duidt dit op de methoden van suggestie en massahypnose, die sommige egyptische priesters in zeer hoge mate beheersten.

Overigens: degenen, die in staat is, alles voortdurend te ontdoen van de suggesties, die hem worden gegeven, zal inderdaad door anderen niet beheerst kunnen worden langs deze weg en zal steeds de werkelijkheid kennen. Maar ook zal degene die anderen middels suggestie probeert te beïnvloeden, niet alleen de bron zijn van hun wereldbeeld, maar volgens ons daar ook op de duur zelf het slachtoffer van worden.

Stellingen, die interessant zijn en nog meer betekenis krijgen wanneer wij beseffen, dat tenminste delen hiervan deel hebben uitgemaakt van een werkelijke occulte leer. In een geschrift staat letterlijk:

In de mens leven twee krachten - dezen worden vervolgens benoemd - die elkander in evenwicht houden., Indien een van hen aarzelt en de mindere wordt, is het ogenblik van de dood nabij. Waarna aanwijzingen volgen omtrent de wijze, waarop men dit evenwicht zou kunnen verstoren of herstellen.

Wat er op wijst, dat de magiers van toen geen lievertjes waren en zich bezig hielden met zowel vormen van gezondbidden als doodbidden.

Nu bestaat er tot in deze tijd een theorie, die stelt dat er in de mens twee levensstromen zijn. Men heeft ook ontdekt, dat er een balans moet bestaan tussen de kringloop van het bloed en van het lymfvocht. In beide gevallen zou de stelling omtrent het evenwicht van twee krachten in de mens juist zijn. Andere gegevens spelen aan op iets, wat men in de meer oosterse magie beschouwt als het slangenvuur: een optrekken-de krachtstroom, die langs de ruggegraat gaat en daarbij alle zenuwkanalen sterk activeert.

M.a.w.: in vele delen van de wereld en in vele tijden tot op heden zijn er mensen, die geloven dat er in de mens verschillende vormen van levenskracht werkzaam zijn, die beheerst zouden kunnen worden en pas goed functioneren wanneer zij met elkaar in evenwicht zijn.

Wanneer je daarbij het geloof neemt, dat God de mens kan genezen zowel als ziekmaken, zou je dit kunnen vertalen: de kracht, die wij God noemen, kan zowel het innerlijk evenwicht van de mens herstellen als dit verstoren. En daar men gelooft dat bepaaldemensen of plechtigheden dit ook tot stand kunnen brengen zou je er aan toe mogen voegen: een mens, die kennis of kracht van God bezit, heeft dezelfde mogelijkheden.

Wat Egypte u in dit opzicht kan leren? In de eerste plaats volgens mij, dat de mens er goed aan zou doen, de dood wat meer reeel te benaderen. Vaak lijkt het, of in deze dagen de dood iets verwerpelijks is, iets wat niet genoemd mag worden. Het is of lijden en dood zaken zijn, die uitermate verwerpelijk zijn en zoveel mogelijk en te allen tijde verdreven moeten worden waar dit mogelijk is.

De egyptenaar zag dit zeker heel anders. Met zijn beeld van voortleven en werkelijkheid zat hij volgens mij heel wat dichterbij de waarheid dan vele z.g. moderne en progressieve mensen. Men zou moeten leren beseffen, dat de dood inhaerent is aan het leven, dat lijden moet bestaan omdat zonder lijden geen vreugde mogelijk zal zijn, terwijl zonder het bestaan van vreugde geen werkelijk lijden denkbaar is, zeker niet in de zin van psychisch lijden en innerlijke vreugde.

Ook de mens van heden moet meer en meer leren beseffen dat in hemzelf zich de processen afspelen, waardoor de betekenis en beleving van de wereld buiten hem voor het grootste deel bepaald wordt.

Men zou ook meer werkelijkheidszin moeten bezitten. Op zich is het natuurlijk heel mooi, dat er mensen zijn die alle lijden op de gehele wereld ongedaan willen maken. Maar een mens kan dit nu eenmaal nooit waarmaken. Het lijden is nu eenmaal een deel van het menselijk bestaan. Zover je daarin zelf enig evenwicht kunt scheppen met vreugde is het zeker goed, dit te proberen, al is het maar voor jezelf, om zo in het werken voor anderen je eigen innerlijk evenwicht te bevestigen. Maar je moet niet denken, dat mensen alles op kunnen lossen. Elk deel lijden, dat zij overwinnen, wordt prompt gevolgd door een nieuwe en niet te beheersen vorm van lijden.

De oplossing van het ene probleem brengt prompt een ander probleem op de voorgrond e.d. Soms denk ik wel eens, dat delen van uw wereld ook op dit gebied gemechaniseerd worden: het stoffelijke voedsel haalt men uit de automatiek en de geestelijke behoeften voldoet men middels de problematiek.

Trouwens, de egyptenaren met hun beeld van een magische werkelijkheid zouden ook wel eens dichter bij de feiten kunnen komen dan de moderne mens zal vermoeden. Wanneer je immers de innerlijkheden van een medemens hebt leren kennen, zij het door empathie - aanvoelen - of door telepathie - het aflezen van zijn gedachten, zo bezit je een werkelijke macht t.a.v. die mens en kunt zijn daden en gevoelens voor een groot deel bepalen naar eigen wens.

Ben je je daarbij ook nog in voldoende mate bewust van je eigen wezen, dan gaat het nog verder: dan kun je a.h.w. delen van je eigen wezen toevoegen aan de gedachten of gevoelswereld van die ander en hem daardoor tegenover jou grotendeels of zelfs geheel weerloos maken.

Maar ook blijkt steeds weer, dat een mens die zichzelf leert kennen en beheersen, daardoor in staat is, zich af te sluiten voor al het andere buiten hem en zelfs voor impulsen uit eigen lichaam die hij, om welke redenen dan ook, nu niet wenst te aanvaarden of bewust te beleven.

In ieder geval is het belangrijk, dat de mens zichzelf en de feiten van zijn wereld leert beseffen. Wanneer u allen zover zoudt komen, zou b.v. heel wat z.g. gezond voedsel op uw wereld niet meer geproduceerd worden, omdat de mensen de voorkeur zouden geven aan normaal voedsel - dat dan heel wat gezonder en bovendien heel wat goedkoper zou zijn.

Ik sprak nog niet over de inhoud van de tweede paryrus van het boek van Toth - die overigens evenmin als een eenheid, dus een enkel geschrift, ooit heeft bestaan.

Hierin worden de geheimen van de schepping uiteengezet. Het geheim van de schepping is daarbij kennelijk eenvoudiger dan je zoudt denken: Alle krachten om je heen zijn bezielde, alles leeft. De aarde is bezielde, de hemel heeft een eigen persoonlijkheid en is te beheersen door hen, die de naam ervan kennen - denk aan hetgeen ik over het oeralfabet heb gezegd.

Het grote geheim zou dan het volgende zijn: Alles heeft een naam. Wanneer je uit alle bekende namen de klank kunt distilleren die zij gemeen hebben, de ene waarde die hun wezen in alle gevallen gelijkelijk omvat, kun je met deze ene klank alle goden en machten in het al domineren en aan je wil onderdanig maken.

Een magisch concept. Maar mogelijk kun je dit voor een deel in meer moderne termen omzetten en zeggen: Wanneer ik weet, wat de oerkracht is en op welke wijze zij optreedt, is het elke als afzonderlijke waarde optredende kracht en materie herleiden tot die oerkracht. Wie een dergelijke omzetting tot stand weet te brengen, zal ook in staat moeten worden geacht alles om te zetten in de oerkracht en zo alle vormen, verschijnselen, kortom, al het bestaande buiten de oervorm van kracht, te niet kunnen doen.

Besef van de kracht schept de mogelijkheid, de kracht te leren beheersen. Maar dan kan zo iemand ook een algehele

stasis veroorzaken, alleen door alle verschillen in-kracht, waaruit verschijnselen en werkingen voortkomen op te heffen. In die stasis kan hij echter zijn eigen kracht nog steeds naar believen doen gelden en zo uit die oerkracht alle trillingen veroorzaken, waardoor vormen en verschijnselen weer kenbaar worden. Wat mogelijk minder magisch klinkt, maar in feite precies het zelfde is.

Het klinkt meer naar mystiek dan naar wetenschap. Maar wanneer wij denken aan b. v. de atoombom en dergelijke zaken, is het dan wel zo dwaas, als men mogelijk zou willen beweren?

En wanneer dergelijke zaken stoffelijk mogelijk zijn, waarom zou het dan op het gebied van levenskracht, denken en geestelijke waarden onmogelijk moeten zijn.

Het denken van de moderne wereld lijkt mij in vele gevallen te sterk materialistisch. En waar de materie mogelijk wat op de achtergrond komt, leeft men alleen met denkbeelden en ziet de band tussen die beelden en de werkelijkheid schijnbaar maar heel beperkt in. Het is, alsof uw wereld bestaat uit twee geheel afzonderlijke delen: de materie en de wereld van het denken en gevoelen.

In Egypte bestond een hoogontwikkelde kunst, zo zegt men. Maar daarbij ziet men over het hoofd, dat die kunst niet alleen als kunst bestond. Zij had andere functies. Elk kunstwerk was in de eerste plaats de voor een ieder herkenbare uitdrukking van een gedachte, van een wezen, soms ook.

De kunst van Egypte was, binnen het kader van het Egyptische denken, functioneel. Wat zij uitdrukte was meer dan alleen het innerlijk beleven of de visie van de kunstenaar.

Het was een directe weergave van een werkelijkheid, vaak zelfs van een onzienlijke werkelijkheid, die volgens de denkwijze van die dagen achter alle uiterlijkheden kenbaar schuif ging.

Dit weergegeven geschiedde dan bovendien op een wijze, waardoor een ieder deel kon hebben aan het uitgedrukte, zodat de mens van toen in die kunstwerken gelijktijdig de symbolen bezat waardoor hij de grote werkelijkheid en de wereld van goden en onsterfelijken beter kon benaderen.

Wanneer je die goden beelden met de ogen van een hedendaagse mens beziet zien zij er nogal zonderling uit: Anubis heeft een jakhalzen hoofd, Sekhet heeft de kop van een krokodil, Horus het gezicht van een valk, anderen weer zien er uit als reigers, hebben een koeien kop e.d.

Interessant is het echter, wanneer je beseft, waarom dergelijke maskers werden gekozen: De jakhals verdwijnt in de woestijn, het onbetreedbare, onkenbare. De valk vliegt langs de hemel, de hemel is een koe, staande boven de wereld en haar beschermende, maar ook haar gaven, "de melk van het leven" aan de aarde schenkende in de vorm van regen enz.

M.a.w.: het wezen van de goden wordt weergegeven in de termen van eigen ervaringen en wereld. Maskers van b.v. de beelden van een farao zijn geen naturalistische weergave, maar een samenvoeging van het beeld mens en de attributen van de goden wereld. En zo voorts.

Het voordeel van deze symboliek is, dat een ieder onmiddellijk wist waaraan hij toe was. U kent ook symboliek,

maar deze bestaat gemeenlijk uit letters en werkt eerder ver-
sluierend door haar onduidelijkheid. Denk aan zaken als de AEGCT
van de EEG en dergelijke zaken. Inplaats van een meteen weten,
waarover het gaat, wat het is, loop je in een klankverwarring
vast. Zelfs firmanamen worden zo onbegrijpelijk. KGLB BV.

De egyptische symbolen zijn ook afkortingen van be-
grippen. Maar het gaat hier om een stilistisch kortschrift,
dat een ieder van jongsafaan leerde beheersen. Zo werden
de beelden, die men tegenkwam, zelfs inskripties langs de
muren, tot zaken die je iets te zeggen hadden, ook al waren
er maar weiniger, die het glyphenschrift konden lezen. Maar
zelfs degene die niet lezen kon, zag daarin godenfiguren terug
en wist in ieder geval, welke invloeden in een dergelijke reeks
beelden een rol speelden.

In die dagen werden zowel menselijke als paranormale
zaken met symbolen op voor een ieder te begrijpen wijze uitge-
drukt. In uw dagen wordt zelfs het gesproken woord door begrips-
verwarringen en neologismen tot een steeds moeilijker weg om
elkander werkelijk te begrijpen.

Van de oudheid kan men mogelijk leren, dat allen, ook
de experts, in staat moeten zijn zich in een voor een ieder te
volgen reeks woorden en symbolen uit te drukken. Niet alleen
bij gebods en verbodsborden, maar in het gehele dagelijkse leven
zou men kleuren, vormen en klanken moeten leren gebruiken op
een wijze, waardoor een ieder onmiddellijk weet, wat er aan de
hand is.

Dit en meer zou men in de moderne tijd nog van het oude
Egypte kunnen leren. Ook al was de gemeenschapsvorm heel anders
dan in uw dagen denkbaar en aanvaardbaar zou zijn.

Farao, aan het hoofd van de staat, was een God. Hij had
naast zich zijn vrouwen en mogelijk naast zich op de troon een
"zuster" - die overigens zelden dezelfde ouders had, maar wel
stamde uit een vrouw die in het vrouwenverblijf van de vorst
woonde.

Schijnbaar almachtig in zijn land werd hij in wezen
geleid en beheerst door de hogeren van het priesterschap -
die overigens lang niet allen vrome mensen waren. U kunt dit
wel begrijpen, want dat komt nog steeds wel voor.

Bepalend voor de macht van de priesters was vooral de
reeks relaties, die zij met andere plaatsen en zelfs landen
hadden plus de paranormale vermogens van enkelen onder hen,
waarvan zij uitermate handig gebruik wisten te maken.

De priesters bepaalden wat farao deed, zoals de koningin
elk jaar weer een troonrede moet lezen, waaraan zijzelf ook
niet al te veel toe heeft mogen voegen en daarbij woorden moet
uitspreken, waarin zijzelf mogelijk niet eens gelooft.

Naast de priesters is de tweede macht het leger. Maar
de leiders daarvan hebben een priesterwijding gehad en zijn
dus in feite op een bepaalde wijze verbonden met een of andere
tempel.

U denkt mogelijk, dat dit leger voornamelijk bestond
uit strijders, maar het omvatte meer: het leverde de gouverneurs
voor steden en gebieden en trad in vele gevallen op als een
soort militaire junta, die met legermacht een bepaalde politiek
volvoert, maar dan uit naam van de vorst.

Onder hen een soort middenstand, waarvan altans een deel ook wel een lagere priesterwijding heeft ontvangen. Het gevolg was, dat ook hier de jeugd werd opgevoed in een gevoel van algehele eenheid met vorst en rijk. De eenvoudige werkers stonden gemeenlijk sterk onder de invloed van plaatselijke priesters en genoten bovendien een soort bescherming van machtigen - wat hen eveneens bond aan een bepaald gedrag binnen de gemeenschap.

Als er soms groepen waren die diametraal tegenover elkander stonden, zoals vaak voorkwam, was deze opvoeding een zo sterke conditionering, dat de gemeenschap wanneer het er opaan kwam altijd voor allen nog belangrijker was dan het bestaande geschil tussen de groepen.

Mogelijk zou ook dit in uw dagen een betere weg zijn: alle mensen zo opvoeden dat zij gaan beseffen dat zelfs een ageren tegen een andere groep alleen denkbaar is, wanneer je uitgaat van de zaken die je gemeen hebt en allereerst werkt, om dezen te beschermen en in stand te houden.

Wanneer alle mensen gingen begrijpen, dat je nooit werkelijk iets kunt bereiken, wanneer je tegen anderen strijdt zonder te beseffen, dat er hogere belangen zijn die je binden, zou de toestand in de wereld waarschijnlijk snel verbeteren.

Wel valt op, dat het oude egypte in feite sterk door kastenvorming werd beïnvloed, ook wanneer het behoren tot een bepaalde kaste niet te allen tijde door alleen hereditaire zaken beïnvloed werd.

De indeling in rangen en standen is dermate ver door gevoerd, dat je in practisch elke stad zelfs 4 verschillende soorten bier kent: tempelbier, soldaten bier, burgerbier en slavenbier. Maar ja, Heinken bestond toen ook nog niet.

U lacht. Maar ik meen, dat in de mensheid er altijd iets zal moeten zijn, waardoor graden van belangrijkheid, standen, zich van elkander kunnen onderscheiden. Wanneer dit onvermijdelijk is, zou men er voor moeten zorgen, dat de stands of kaste verschillen ook duidelijk kenbaar worden, zodat een ieder onmiddellijk kan weten, waaraan hij met een andere mens toe is.

Rijkdommen in Egypte konden maar een bepaalde hoogte bereiken. Werd je te rijk, dan raakte je direct betrokken bij de werken van farao en werd je eigendom in feite al snel eerder een soort leen. Rijkdom was dan ook niet beslissend. Maar elk stand kende zijn eigen voorrechten. Deze waren echter nauw omschreven. Ook dit zou in uw maatschappij de duidelijkheid ten goede komen en de misverstanden, die uit een z.g. gelijkheid voortkomen verhinderen. Want, zoals Orwell al zei: allen zijn gelijk, maar sommigen zijn meer gelijk dan anderen. Ook bij U.

De werkelijke werkers van Egypte waren, zoals u weet, voornamelijk slaven. U weet niet, dat slaven in dit land reeds toen vaak op een bepaalde wijze waren georganiseerd. Al hette het anders, in grote gebieden bleken de slaven een soort overeenkomst met hun meesters te hebben gesloten, waardoor hun rechten en plichten waren vastgelegd. Om deel te hebben aan alle rechten diende men echter t.m. 3 jaren bij de zelfde meester slaaf te zijn. Werd men verkocht, dan verviel het recht, werd men weggeschonken, dan nam de nieuwe meester de rechten en plichten van de oude meester over.

De slaaf had dus bepaalde rechten en zijn meester kon niet zonder meer maar alles doen, wat hij wilde. Maar op zijn beurt was de slaaf gebonden aan zijn heer.

In uw dagen zet de arbeider zich over het algemeen af tegen zijn werkgever, alsof de belangen van beiden strijdig zouden zijn. In Egypte wist de slaaf: wanneer het mijn meester goed gaat, gaat het mij zeker niet slechter.

Ik meen, dat men dit begrip van gebondenheid weer wat meer kenbaar op zou moeten bouwen en niet voornamelijk de strijdige belangen zou moeten etaleren.

(verigens moet u nu niet denken, dat ik voel voor die vormen van kapitalisme, die in feite een soort op geld gebaseerd slavendom betekenen, vooral niet omdat de slaaf tenminste in de oudheid zeker kon zijn van zijn verzorging, iets wat bij bepaalde vormen van kapitalisme nogal eens te wensen over laat.

De arbeiders rond de eeuwwisseling waren geheel afhankelijk van de mogelijkheid, door een werkgever aangenomen te worden. Slaven in Egypte waren echter zeker van hun verzorging, ook wanneer men hun diensten eens een tijdlang niet van nood had. Want de eigenaar had een verzorgingsplicht tegenover zijn bezit en zag verwaarlozing van deze verplichting beloond met zwaardere belasting van zijn inkomen.

Misschien zouden arbeiders in deze dagen er goed aan doen zich te realiseren, dat je eerst het welzijn van je meester instand moet houden, voor je zelf beter kunt gaan leven dank zij alles, wat die meester jou geeft als loon.

Ook moet men beseffen, dat een wereld zonder heersers in deze tijd niet denkbaar is, zodat het dwaas is te redeneren dat een meester zoveel heeft en daarom best wat meer kan missen zonder zich ooit af te vragen, welke invloed een dergelijke eis op de toekomstige mogelijkheid werk te geven voor de meester zal hebben.

Zoals U ziet kun je, al pratende en filosoferende op menig terrein nog wel iets leren van het oude egypte. Ik wil echter besluiten met enkele opmerkingen, die meer mijn kennis en mening bevatten:

De kracht van het leven is oneindig. De kracht van het leven is als zodanig echter slechts kenbaar tijdens haar uitingen. De uiting op zich is zinloos, wanneer zij geen basis vindt in de werkelijkheid, waarvan het leven deel uitmaakt.

Wanneer je je als mens bewust bent van je stoffelijke basis, je mogelijkheid en afstamming dus, doen je ook te beseffen dat je uiting beheerst dient te worden en boven de basis uit moet gaan.

Eerst de mens, die zich materieel geheel kan beheersen zal tot uitingen komen, die redelijk en zinvol zijn. Eerst vanuit die bewuste en beheerste uiting zal de mens het onkenbare in het geheel van zijn wezen en leven kunnen betrekken. Het oude symbool voor deze waarheid is de ahnk.

Wanneer je leeft, leeft men nooit enkel en alleen in de materie. Al wat je doet beïnvloed de werelden rond je, dus ook de onzienlijke wereld. Het is voor de mens van belang zo oed mogelijk steeds weer die onzienlijke wereld aan te voelen en zo zijn daden mede in overeenstemming te brengen met het onzienlijke, dat hem omringt en deel van zijn wezen is.

Alleen uit de harmonie tussen zienlijke en onzienlijke wereld is werkelijke bewustwording en blijvende bereiking mogelijk.

Zoals de Egyptenaar reeds zei: de gehele wereld wordt voortdurend belaagd en beschermd door krachten, die wij niet kennen. Noem hen de goden. Wanneer de goden op deze wereld van u werkzaam zijn, is de mens daartegenover in zekere zin machteloos. Slechts hij die de god kent, die op een bepaald ogenblik werkzaam is, kan zich tegen die god verzetten en zelfs van die godheid bepaalde gunsten afdwingen, zo redeneerde men.

Kijk nu eens naar uw wereld. Trek b.v. eens een lijn langs alle plaatsen, waar bloedige opstanden en rampen voorkwamen gedurende de laatste 14 dagen. U zult zien, dat dit een bepaalde strook omvat die begint in het zeer verre oosten en vandaar verder trekt naar het westen.

Deze strook gaat uit van de amerika's, beroert enkele eilanden, waar ongeregelheden zijn geweest en gaat verder in de richting van de Middellandse zee.

Dat dit alles valt binnen een bepaalde strook kan moeilijk een toeval zijn, zeker niet, wanneer dergelijke fenomenen in het verleden terug te vinden zijn. Besef dan tevens, dat de mensen die voor de dwaasheden verantwoordelijk schijnen te zijn, zich in feite niet aan het gebeuren, de drang daartoe ook, kunnen onttrekken, al is het alleen maar omdat zij niet beseffen, welke invloeden optreden en op welke wijze dezen hen proberen te beheersen.

De mens van heden zou veel onnodig lijden en heel wat strijd kunnen vermijden, wanneer hij leerde beseffen, welke kosmische invloeden op hem inwerken en daarmee rekening zou leren houden. Wat meer is: de mens zou dan ook eindelijk ontdekken, dat men zich op alle krachten uit de kosmos ook kan beroepen en hen dan in plaats van destructief ook opbouwend kan laten functioneren.

Ten laatste: Wanneer een feest in Egypte het hoogtepunt bereikte, werd er een geraamte, meestal een klein kunstwerkje - binnen gedragen door een slaaf die uitroepen moest: Aanschouw en bedenk: dit zijt gij....

De mensen van heden zouden meer moeten leven met het besef van de dood. Niet, omdat die dood het einde betekent, maar omdat door dit besef de onbelangrijkheid van vele dingen in het heden wat duidelijker wordt onderstreept.

De mensen van heden zijn bezig met vandaag en morgen, haasten zich, maken zich zorgen voor iets, wat nog jaren weg ligt zonder te beseffen, dat zijzelf er dan niet meer kunnen zijn.

Wanneer je beseft, dat de dood overal tegenwoordig is geeft zij een beter accent aan het leven, want je geniet je leven intenser in het besef, dat elk ogenblik het laatste zou kunnen zijn. Aan de andere kant zul je je over vele zaken niet zo druk meer maken. Het streven en de behoefte een gewichtig zijn en doen zou volgens mij juist door het besef, dat de dood steeds vlakbij kan zijn, gerelativeerd worden.

Je kijkt anders tegen de zaken aan wanneer men je steeds voorhoudt: Vandaag ben je dan wel ministerpresident, maar over enkele weken ben je mogelijk al een geraamte.

Want dat is een toestand, die maar een enkele minsterpresident bij het leven ooit benaderd heeft: Ghandi.

Ook het relativeren van materiele belangrijkheid zou men in uw dagen nog wel van Egypte kunnen leren. En denk nu niet, dat de egyptenaren een droefgeestig volk waren. Eerder in tegendeel: zij waren gemeenlijk een zeer vrolijk volkje.

Beseef dat de dood elk ogenblik kan komen, betekent nog niet, dat je somber door het leven moet gaan of dat je het heden opeens minder interessant behoeft te vinden. Wel doet het beseef van de overal tegenwoordige dood je het heden anders en intenser beleven.

In uw tijd lijkt mij er een overdreven nadruk te liggen op een zo groot mogelijke materiele continuïteit, terwijl de geestelijke continuïteit, die voor het ik veel werkelijker is, te weinig aandacht krijgt.

Dergelijke zaken kan zelfs een leek leren door het bestuderen van het leven in het oude rijk Egypte. Hebt u commentaar?

U reageert niet? Dan beëindig ik hier mijn bijdrage.
Goedenavond.

(bekort)

-0-0-0-0-0-0-0-0-

Goeden avond, vrienden.

U bent nog steeds aan het woord.

x Ik heb wel een onderwerp voor u: kort maar krachtig.

- Wanneer je dingen zegt, al zijn zij op zich soms belangrijk, zo zeg je dit te ingewikkeld, maakt je betoog veel te lang, omschrijft te veel en zingt een zang over een enkele toon. Dat is gewoon, maar niet bepaald zo kort en krachtig.

Omschrijf nu eens je werkelijkheid met enkele woorden. Hoe machtig klinkt dat niet. De werkelijkheid, die de mens zoekt wordt al te vaak en al te zeer begraven onder woordenveelheid en associaties.

Zo ontstaan dan de misverstanden, de oorlogen, de ruzie thuis en strijd der naties en al wat daar dan bij behoort. En toch... een kort en krachtig woord zou vaak het probleem uit de wereld kunnen helpen.

Maar ja, wat kun je daaraan doen. Hier betekent het naar ik meen schiet eens op, dit gul gegeven "kort en krachtig".

x Wat is uw mening over de leer van Alice Bailey?

- Wie de werkelijkheid verstaat die schuilt achter beeldspraak en soms ook wat verwaande waan vindt een beeld. Het is maar een schablone van een deel der werkelijkheid, die in het kosmische bestaan aanwezig is.

Maar vergeet een ding niet: dat is de werkelijkheid zoals één mens die ziet. Het is niet de totaliteit, niet alle wegen, niet alle kracht, niet alle zegen of al wat saamgevoegd de hoogste waarde geeft.

Het is gewoon een beeld van werkelijkheid, zoals dat in een mens, een geest, mogelijkerwijze, soms, wel leeft. En met dit begrip dat deze wetenschap geen dogma is, en geen alomvattende leerstelling of beeld van de totaliteit, maar

slechts een weg om tot besef te komen van werkelijkheid zoals die ook bestaat. zo zou ik zeggen: De leer van Baily is zeker een leer die je wegen openlaat die je ook zelf kunt gaan. En mogelijk leer je daarin jezelf en alle krachten rond je beter te verstaan om zo - hoe heet het ook weer - een inwijding te vinden?.

- Een wijsheid van besef, een niet gebonden zijn meer aan het te beperkte weten en alle kleine dogmatiek, die je nu als vanzelf haast leert vergeten omdat de kracht je leeft en in die kracht het ik bestaat, ja het ik de werkelijkheid van kracht voortdurend ondergaat, daarmee werkt, daaruit zich sterkt.

Zodat het ik dan alle krachten zich eens te samschrijft tot één begrip waarin het ik bewust zichzelf blijft. Ach, u noemt maar een woord, noemt maar één naam.

- Hoevele wegen zijn niet op aarde gegeven voor mensen die verder willen gaan. Maar helaas, de veelheid is niet altijd voor elke mens een zegen.

- Juist omdat men denkt alleen deze weg slechts kun je gaan, slechts dit is waar en als het andere is verdoemenswaardige waan, geboren uit het en bitter vuur, maakt men zichzelf en anderen vaak om niet het leven zuur.

- Zeg je: dit is mij een weg., een ander kan zijn eigen wegen gaan, zo meen ik dat je zelfs langs elke weg eens voor een werkelijkheid komt staan die niemand meer ontkent, waarin een elk zichzelf beseft en in verbondenheid met al zijn ziel tot al verheft.

- Voordoende? O, dit is geen kunst hoor. Er zit nu niemand te denken dat dit kunst is. Neen. Het is een kunstje. Dit laatste heb ik kort en krachtig gezegd. Ik had het mogelijk eenvoudiger kunnen zeggen.

Maar omdat u niets te zeggen had meende ik dat het voor ons allen aangenamer zou zijn, wanneer ik het wat uitvoeriger zou zeggen. Maar om het nog eens kort en denkkelijk voor u krachtiger te zeggen:

Alice Baily geeft op grond van haar eigen ervaringen, soms wat eigenwaan en eigen vermeende zekerheden, die mij soms wat al te ver gaan, een weg aan, die elke mens zou kunnen helpen tot een verdere bewustwording, mits hij maar niet gaat denken, dat er geen andere even goede wegen kunnen bestaan.

- Heeft er nog iemand iets te zeggen? of wilt u het werkelijk zo kort en krachtig houden?

x Het was toch een soort poezie, die u zo juist bedreef? kunt u ons in enkele korte dichten dan niet eens enkele mooie en goede waarheden zeggen?

- U overschat mijn prestatie. Maar waarheden als koëien of meer subtiele waarheden kun je natuurlijk op allerlei manieren wel zeggen. En zonder mijzelf voor een dichter uit te geven wil ik proberen, aan uw vraag enigszins tegemoed te komen. Wat zoudt u b.v. hier van zeggen?

Ik, die mijzelf erken

Ik ben.

Ik die mijzelf besef

verhef mijzelf.

Ik, die de waarheid zoek

ik moet mijzelve vinden
want waarheid komt slechts daar
en nergens anders voort.

Dat zijn waarheden en het klinkt waarachtig nog wat dichterlijk ook.

Toch moet u nooit meteen denken, laat staan zeggen, dat iets poezie is. Het is eerder een zeer beperkte poging, wat te goochelen met klanken. Maar werkelijke poezie doet meer: Zij zegt iets, maar zo kort en duidelijk, dat het voor de dichter mogelijk wordt, vele woorden weg te laten zonder zijn werk voor anderen onbegrijpelijk te maken.

Dat is niet zo eenvoudig en vergt vaak veel bezinning. Maar wat wordt mij hier even gevraagd?

Geef mij wat wijsheid, een waarheid, poëtisch omschreven.

Ik zeg U: de grens tussen jou en het zijn is de beperking van je eigen leven!

Is dat genoeg; of had u nog meer gewild? Het kan onmiddelijk zolang het op deze toer gaat hoor: instant poetry.

Kortom: ik biedt u de Nescafe van het woord.

het accoord van klanken, dat voor zichzelf kan spreken.

Wie aan zichzelf bouwt

mag nooit een ander breken.

Dat is ook zo heel gek nog niet en in ieder geval is het nog waar ook. Maar misschien kun je iets nog wat anders zeggen:

Een zijn wij in de kracht

waaruit wij allen stammen.

Een worden wij uit het besef

dat wij eens verwerven

Maar om die eenheid te beleven

moet onze eigenwaan

eerst sterven.

Is dat misschien meer iets voor U? Want zo eenvoudig is het niet. Produceert u zelf maar eens au bout pourtant(?) wat klinkende diepzinnigheid. Mogelijk denkt u dan, net als ik: vooruit met de geit, wij maken er wel iets van.

Maar als ik eerlijk moet zijn:

De wijn wordt uit vele vruchten getreden

Degeen die het drinkt

geeft de vreugde er aan

en zo is het ook in het leven.

Wanneer je in 't leven

jezelf kunt verstaan

vindt je zelfs in een oorlog

nog vrede.

En daarmee meen ik dat ik weer voldoende mijn best heb gedaan. Maar als u nog verdere diepzinnigheden verlangt, desnoods over een bepaald onderwerp, dan zegt u het maar.

x - Als ik U nog een vraag mag stellen: Is er gevaar bij bepaalde vormen van meditatie, b.v. bij yoga methoden. Ik bedoel gevaar voor de persoon die mediteert?

- Misschien mag ik als belangrijkste dit zeggen: Het grootste gevaar is dat de mediterende vergeet dat hijzelve

mediteert.-

- De meditatie moet deel zijn van jezelf, maar je moet al mediterende ook bewust blijven van jezelf. Eerst dan kan een meditatie je iets geven, waardoor je meer wordt dan je op dat ogenblik werkelijk beseft.

- Heel wat mensen vergeten vooral dit laatste: je moet je ergens bewust blijven van jezelf, zodat je niet alles, wat al mediterende in je opkomt of geschiedt toeschrijft aan krachten buiten je.

- Uitgaande hiervan en uitgaande van een lichamelijke geschiktheid kan yoga goed zijn. Maar dat kan de discipline van Ignatius dan evengoed mogelijk maken. Waarom niet.

- Er zijn 1001 methoden om te mediteren, van eenzaamheid en vasten tot t.m. toe. En zij kunnen allen nuttig en goed zijn, mits de mens niet zijn meditatie, zijn ontspannenheid e.d. in zijn denken dermate sublimeert, dat hij zichzelf daarbij vergeet.

- Wanneer je werkelijk mediteert, vlecht je in feite een band tussen jezelf en het andere. Wanneer je ontspannen probeert de kosmos te ondergaan, ben jijzelf nog altijd de luisteraar, die zichzelf vertelt, wat de kosmos tot hem spreekt.

- Wanneer je dit vergeet, wordt elke meditatie levensgevaarlijk, want zij dooft dan je besef van jezelf en daarmee de mogelijkheid, om je verder van jezelf bewust te worden.

- Fysieke gevaren zijn er natuurlijk overal wel te vinden. Maar denkt u werkelijk, dat yoga lichamen gevaarlijker is dan b.v. discodansen? Hoe groot de schade kan worden is afhankelijk van de vraag of en hoe je jezelf verrekt.

0 - Er zijn nu eenmaal methoden, waarbij het lijkt, of men zichzelf in feite lichamen mishandelt. Maar wanneer je je beheersing langzaam hebt opgebouwd, is het in feite geen mishandeling, maar een oefening.

- Maar een werkwijze, waarbij men inderdaad gevaar blijkt te lopen, zichzelf lichamen schade toe te voegen zal een redelijk bewust mens volgens mij wel als vanzelf schuwen. En wilt u toch een dergelijk systeem proberen, vergeet dan niet dat je vooral langzaam en klein moet beginnen.

- Wat mij een voldoende antwoord toeschijnt.

x - Stel: een oudere vrouw heeft reuma en artrrose. Zij heeft een arm breuk, die niet meer aan elkaar wil groeien. Is er dan sprake van een verstoringfout, die geanuleerd kan worden?

- Uw vraag beroert een zeer persoonlijk iets en op persoonlijke vragen mag ik niet antwoorden, zodat ik hierop niet al te ver in kan gaan. Maar ik zal mijn best doen. Ik zal het dus alleen zeer algemeen benaderen.

- Wanneer ik te maken heb met iemand die aan reuma lijdt is de vraag, wat de oorzaak daarvan is. Mogelijk is die oorzaak deels psychisch en kun je daarin enige verandering brengen.

- Of is het misschien een kwestie van stofwisseling, zoals vaak het geval is? Dan zullen wij moeten proberen, de zaak wat aan te passen.

- Verder is de oorzaak mogelijk ook gelegen in een verstoring van het evenwicht tussen de levensstromen. Ook dit

zou hersteld kunnen worden door b.v. instraling of aqu punctuur.

Wanneer ik met zo iemand te maken zou krijgen, zou dan ook mijn eerste - zwiiggend aan mijzelf gestelde - vraag zijn: wie is en hoe leeft deze persoon.

Hoe denkt die patiënt zelf? Wat zijn de problemen, waaronder die persoon mogelijk lijdt? Want dit alles moet ik toch eerst weten, voor ik bij benadering kan nagaan, hoe ik een dergelijk geval aan moet pakken.

Dan is er de artrose: aderonsteking en vernauwing komt soms voort uit leefgewoonten en stofwisseling, maar heeft bijna altijd ook iets te maken met bloeddruk, lichaamsgewicht en bewegingsgewoonte.

Ook hier moet ik eerst eens nagaan, op welke wijze ik hier een verbetering in kan brengen. Soms zal medicatie onvermijdelijk zijn, in andere gevallen kun je soms veel bereiken door verandering van voeding en instraling.

Dit alles heeft ten doel, de patiënt eerst eens een beetje te harmoniseren. Want eerst wanneer de patiënt psychisch en fysiek wat meer harmonisch is heeft het zin je te richten op een ander defect als b.v. een bot, dat gebroken is en niet zo gemakkelijk geneest.

Is dit bereikt, zijn er geen andere afwijkingen als b.v. te veel suiker in het bloed, dan kun je gaan werken met gedachtenkracht.

Door je geheel op het bot te concentreren en a.h.w. het afzetten van kalk te bevorderen. Hoe ouder de mensen zijn, hoe moeilijker dit gemeenlijk zal gaan.

Maar de kans is groot, dat u dit inderdaad kunt bevorderen. Alleen: wanneer u nu te veel haast heeft en het lichaam van de patiënt reageert op uw gedachten sterk, zo is er een kansje, dat de afzetting overmatig en ook aan de buitenkant van het bot plaats vindt. Rond de botvezels zit dan een wat knoestige laag. Maar de breuk heelt dan in ieder geval wel en de gebroken plaats is sterker dan voorheen.

Wil je het ontstaan van dergelijke rillen beperken, dan zul je er beter aan doen, vaker, maar minder intens te behandelen. De genezingsduur is dan gemeenlijk iets langer, maar bij normale - dus niet zieke - personen gemeenlijk nog steeds ongeveer de helft van de als gewoon aanvaarde tijd.

Het beeld dat u in uw vraag geeft wijst echter op nogal wat andere lichamelijke onevenwichtigheden, waarbij ik psychische spanningen bovendien ook waarschijnlijk acht. !

Dan gaat het meeste werk zitten in het vinden van de oorzaken en het eerst scheppen van enige harmonie in het lichaam en de geest van de patiënt.

Er is nog een ander punt: mensen die aan reuma lijden, artrose of artritis hebben krijgen nogal eens zware medicaties, mede bestemd om de pijn weg te nemen.

Schijnbaar is dit prima, want de patiënt voelt zich beter en soms verdwijnen zelfs delen van de symptomen tijdelijk. Is er echter een bijkomende kwaal, een ontsteking, een breuk of iets dergelijks, dan zal een verder voortzetten van die al te zware medicatie soms het genezingsproces in de weg staan:

Het lichamelijke evenwicht wordt in feite verstoord, zenuwreacties worden te sterk afgedempt enz. enz.

Het is denkbaar, dat een lichaam dan traag of zelfs niet reageert op storingen, die het anders zelf in korte tijd zou kunnen bestrijden.

Heb je in het door u gegeven geval te maken met een patient, die de hemel weet hoeveel rustgevend verdovende, pijnbestrijdende capsules pleegt te slikken, zo zou ik zeker vragen, of het niet mogelijk is, dat eens een tijdje wat te minderen. Dan immers zullen wij zelf met geestelijke krachten, gedachtenkracht, suggesties e.d. het evenwicht van de patient lichamenlijk en geestelijk dermate kunnen beïnvloeden, dat inderdaad de gewenste genezing, i.c. het aaneengroeien van een botbreuk, weer meer mogelijk wordt.

Wat een niet zeer medisch antwoord was op een niet zeer medisch gestelde vraag die bovendien alleen in het algemeen beantwoord mocht worden. Maar mogelijk kunt u met delen van dit antwoord alsnog uw voordeel doen.

En daarmee zijn wij er dan wel zo ongeveer. Het lijkt mij weinig zinvol u te pijnigen met pauzes om alsnog enige vragen van u los te krijgen.

Ik eindig met de wens, dat u ook in de kleine werkelijkheid zult leren de grote geestelijke krachten terug te vinden. Want in alles steekt God.

En pas wanneer wij God weten te vinden in alles zullen wij Hem waarlijk kunnen beleven in onszelf.

Goeden avond.

d.d. 25 mei 1979

-0-0-0-0-0-0-0-0-0-0-

N.B.

In het streven ons medium door zo nu en dan enkele dagen extra vrije tijd wat te ontlasten zal rond de Pinksterdagen een vrijdag moeten uitvallen.

Op Vrijdag 1 juni vindt dan ook geen bijeenkomst plaats.

Dit betekent, dat ons volgende nummer van "de Stem van Gene Zijde" eerst rond 15 juni zal verschijnen - inhoud de lezing van de voorgaande bijeenkomst.

Tevens herinneren wij u er reeds nu aan dat op 13 juli de laatste bijeenkomst voor de vakantie plaats heeft. De vakantie loopt ook dit jaar van 15 juli tot en met 15 augustus.

red.

-0-0-0-0-0-